

II. felvonás
Birodalmak háborúja

10. fejezet

Ann

Tudjátok most, hogy így álmodok magamban, eszembe jutott valami. Én eddig akármit is álmodtam magamnak, az mindig arról szólt, hogy miként léptem a gonoszság ösvényére, és miket tettem a Sötét énem nevében... Azonban a mostani időben én nem vagyok gonosz. Megmentettem Kasumit, nem kufircoltam meg Selenet, sőt még el is engedtem a bűnös teremést, aztán megmentettem Ryát, majd összeakasztottam vele a bajszom; de végül megint kibékültem vele. Még pótlekkut is szereztem neki a birodalmi kártyám kijátszásával, ami már tényleg egy nemes cselekedet volt. Szóval meglehet, hogy gyakorlati értelemben véve egy pszichopata elmebeteg vagyok, aki kivont fénykarddal szaladgál a rosszakarói közt, de azért mégsem vagyok gonosz. Inkább egy sündiszónak nevezném magamat: szúrós vagyok kívül, de legbelül finom és emészthető.

Tehát adott a kérdés: én mégis mióta vagyok „jó fiú”?

Nos, kedves álombéli önmagam, ma ezt a történetet fogom feleleveníteni. Ismét azon személy történetét, aki emberséges elmebeteg faragott belőlem: Ann történetét...

Kasumi szemérmetlen kidobása után a gonosz énem a mesterem után eredt. Myra mindig is a taktikusabb zsémbes öregasszonyok közé tartozott, ezért egy évbe is beletelt, mire eljöhett az én időm. Különös, de ezt egyáltalán nem az öreglánynak köszönhetem – ja, ez most spoiler, szóval inkább maradjunk az elbeszélői hazugságnál: a nagy Myra Sohta hibát vétett, ugyanis elfelejtette álcázni a jelenlétét az Erőben. Nekem meg sem fordult a fejemben, hogy csapda, rég volt már, hogy bármilyen formában is találkozunk egymással – ezért nagypofával megindultam felé.

A Tatu mindig is egy olyan hely volt, ami rendszeresen elő fog fordulni az evilági történetekben (állítólag ott kezdődött ez az egész univerzum, vagy mifene), így nem meglepő, hogy pont ott sikerült beérni a mesteremet.

Egy porosabb kis szürke bádogdoboz mellett landoltam, szinte tökéletes rálátásom nyílt az úrkikötőből [aki nagyon bele akar kötni, annak megmondom, hogy a Tatun van két kisebb hajó egymáshoz igen közeli jelenléte szempontjából tervezett úrkikötő is]. Még soha az életemben nem láttam, nem is értettem, hogy miért voltam ennyire érdekelt vele kapcsolatban, de hamar hümmögtem is egyet, majd megindultam az Erőben érzett jelenlét forrása felé.

Mivel nem voltam hóhülye, szereztem magamnak egy gyorsabb siklót, és így, szélesebben, vágtam neki a tikkasztó homokrengetegnek. Az utam során rengeteget agyaltam azon, hogy mégis miért menne erre bárki is, azonban sehogyan sem találtam okot rá – legalábbis addig nem, amíg meg nem láttam egy másik siklót nem sokkal magam előtt. Egy kis twi'lek lányka száguldott az enyémnél lényegesen lassabb gépen. Különös módon úgy éreztem egy pillanatra, hogy ő az, akinek a jelenlétét éreztem az Erőben, aztán az az érzésem támadt, hogy mégsem, mert a forrás epicentruma csakis néhány kilométerrel előrébb lehet. Általában biztos szoktam lenni az ilyen dolgokban, ám ezúttal mégis megzavarodtam. Képtelen voltam eldönteni, hogy most ezt a lányt, vagy másvalakit keresek. Mivel én eddig abban a hitben voltam, hogy Sohta nyomában vagyok, ezért hagytam a fiatal kis boszorkát, és a lehető legészrevétlenebbül elmentem mellette – az a vicc, hogy tényleg nem látott meg. Mit mondhatnék... én vagyok a rejtőzködés megtestesült szimbóluma.

A különös érzésem egészen Jabba randa palotájáig vezetett. Azt már végképp nem értettem, hogy mi dolga lenne ott Myrának, de már túl eltökélt voltam ahhoz, hogy ilyen könnyen feladhassam. Így hát megálltam a palota előtt a siklómmal, majd egy rongyos nincstelennek álcázva magam, besurrantam az épületbe. Azt most nem tudom megmondani, hogy mégis hány elmetrükkel és egyéb fortélyos dologgal jutottam el a palota legaljáig, csak

az bizonyos, hogy húsz percbe is beletelt, mire sikerült elérnem az Erőben jelzett entitás forrását.

Különös, de nem egy, hanem két lelket találtam. Először ott volt az a fiatal zöld lányka, akit még a múltkor kiszúrtam, és aztán (zseniális agytekervényeim feltételezése szerint) egy másik személy, kinek a pusztá látványától is könnyek patakzottak a szép arcára. Ha nem látom, hogy fénykard van a kis céda kezében, még meg is esett volna rajta a szívem. Egy csapásra megértettem, hogy mi történik: egészen idáig a fiatal twi'lek jelenlétét éreztem az Erőben, és azért kevertem össze a mesteremmel, mert... Mert hát biztos ő tanította, vagy valami. Ezt abból is ki lehetett következtetni, hogy a lány elrohant, amikor befordultam a sarkon. Jó, elég gonoszán mentem oda, meg a fénykardom is ott parázslott a kezemben – biztos megrémisztettem. Vagy netán Myra szólt neki, hogy fusson?

Nem tudom, hogy ez az egész honnan jött, biztos csak olyan megézés volt. Valami olyan, mint amikor az ember rámosolyog egy szép lányra, aki aztán istenesen felpofozza, vagy olyan, mint amikor sietve akar lemenni a lépcsőn, és aztán orral előre végzi a betonban. Na, én ebben a szellemben indultam volna utána, amikor már megint eszembe jutott, hogy hülye vagyok. De most komolyan! Ha végig azt a lányt követtem, akkor miért kevertem volna össze a jelenlétét? Miért jöttem el ide, ha nincs valami más, aki idevonzott volna engem?

Megtorpantam a sietős lépteim közt, aztán megfordultam, és odamentem ahhoz a kis zárkához, amit olyan könnyes szemekkel bámult a fiatal teremtés. Ugye egyetlen igaz törvénye van ennek az univerzumnak: bárhová is lépj, mindig lesz ott egy zöld twi'lek. És valóban! Egy másik zöld fiatal kétlekkus leányzó raboskodott ott. A szemetek lánccal a falhoz készítették, még a másik sarokba is képtelen volt átmenni a rettenetes sorsra került teremtés. Már látszott rajta, hogy a végét járja. A teste tele volt ütések (és egyéb eszközök) által okozott sebekkel, olyan sovány volt, mint akit hónapokon át éheztetnek, és a tekintete oly üres volt, akár egy megtört léleké.

Mivel akkoriban bennem annyi empátia volt, mint egy konzervdobozban, ezért a továbbiakban már nem érdekelt volna túlzottan a lány – ha nem látom az arcát. Ugyan testileg nagyon rossz állapotban volt, de az arcán látni lehetett, hogy valamiféle rokonságban kellett, legyen azzal a másik boszorkával. Én ikreknek tippeltem őket, ikreknek... ezzel már megint előjött a tanítványszerzési törekvésem. Ha még emlékszik rá valaki, nem láttam valami sokat abból a csecsemőből, akit a sors szárnyaira adtam, és ebből már megtanultam, hogy egyetlen lehetőséget sem vethetek el a sorstól. Ezúttal kettőt is adott: két testvért, kikben hatalmas Erőnek kell lennie, ha a fél galaxison át megéreztem őket. Adott a kérdés: melyikük legyen?

Én magától értetődő módon a másikat preferáltam az éhező lelkibeteg rabszolgálanys helyett, azokkal csak nehéz lehet az élet. Ezzel visszajutottunk hozzá, valamint a Myra közbenjárásához szőtt megézési alapú elméletemhez. Igen ám, de az a lányka már jó messze járt innen!

Nem volt mit tenni, mint rohamos sebességgel megindulni a siklóm felé, majd minden erőmmel azon lenni, hogy még idejében elérhessem a rejtékhelyét – amit én józan paraszti ésszel egy csillaghajónak tippeltem. Talán egy fregattnak... de ez már egy teljesen mellékes kérdés.

Maga a hajsza nem tartott valami hosszú ideig. Amikor a lány nyomába értem, már tudni lehetett, hogy merre tart: az én úrkikötőm felé. Ott két hajó volt, az én büszke Skyrangerem, valamint az a másik kis szürke piszok... Na, vajon melyiket akarta olyan nagy iramban elérni?

Egy olyan kis úrhajón nincs hová futni, ha még előtte felérek rá, akkor őt és legénységét is bizonyosan sirba tudom vinni. Ehhez nem kellett mást tennem, mint ismét (észrevétlenül) leelőznom a fiatalat, aztán a lehető legcsöndesebben feljutnom arra hajóra. Roppantul fura módon a vészhelyzeti zsilip pont a lány kabinjába vezetett, legalábbis én annak tippeltem az

ottani holmikból. Én ott várni kezdtem a felszállást... és közben a hangok alapján kikövetkeztettem, hogy bizony Myra is ott van, akárcsak a személyes klónja, Hawk, és a csökött pilótája, Syrus. Időbe telt mire végre a magasba emelkedtek, aztán már tényleg elérkezett az én pillanatom: a fáradt, borús kis twi'lek besétált a külön kis lakosztályába, aztán engem talált ott a nagy nyugalma helyett.

Na, ami ekkor kikerekedett a helyzetből! A fiatal futni kezdett, én meg minden erőmből utána sereglettem. Ebben a pillanatban Myra máris a helyébe termett, a saját kék fénykardjával állva az én lila pengémet – mert azóta sem sikerült új kardot szerezni, amióta Akane elszedte a másik kezembe valót. Egy kis ideig vívtunk, aztán még tovább folyt az ádáz küzdelem. A nyomasztó harc alatt a kis csapat valahogy elmanőverezett egy régi köztársasági cirkálóig (meg ne kérdezzétek, hogy az mégis miként került oda!), majd sikeresen dokkolt az ősrégi hajóval.

Sohta mester hősies küzdelme elég időt biztosított nekik ahhoz, hogy sikeresen átszökjenek a másik hajóra. Én tudtam, hogy ezzel csak időt nyernek – meg egyébként sem tudtam mit csinálni a Jó Oldali mesterem miatt. Néhány pillanatig még küzdöttünk, aztán történt, ami történt, Myra mellkasában kötött ki a fénykardom. A gonosz énem még sosem érzett akkora örömet, amikor lassan elhagyta őt az élet utolsó szikrája is, aztán az utolsó szavai mégis karót állítottak a szívembe: „*Szeretlek. Bármit is tettél, teszel, én megbocsájtok érte...*” – bár ez lehet, hogy igazából egy kicsit másképp nézett ki, de bennem már csak így maradtak meg. Ekkor máris kezdett megrendülni a gonosz énem uralma, ám ami ezután történt, az még inkább a kárhozatát segítette: a régi köztársasági Hammerhead fehér fényekbe burkolódzott, aztán úgy eltűnt a szemem elől, mint egy darab csont, ami bárminemű vuki elé tesznek. A bosszúm miatt elszalasztottam egy újabb remek lehetőséget...

Ezek után rengeteget töprengtem azon, hogy most mégis mi tévő legyek. Érezhető volt, hogy azt a lányt már sosem fogom megtalálni, a másikkal meg nem fogok sokat élni. Ám ahogy latolgattam az esélyeket és egyre csak vizsgálgattam a lehetőségemet, be kellett látnom, hogy nincs más esélyem a tanítványszerzésre.

Tisztában voltam vele, hogy a tanítványt választani szokták, és nem megvenni, mint egy kiló kenyeret, de ez biztosabbnak tűnt, mint ismételten feldülni Jabba fenségeseen ótvar palotáját. Száz kreditet kértek a hányatott sorsú teremtésért, ami iszonyatosan méltánytalan összeg egy életért – jól is példázta a fiatal értéktelenségét. Ám hamar be kellett látnom, miért kértek érte ennyire keveset...

A roppant értékesnek tűnő lányról kiderült, hogy nem csak testileg, ámde lelkileg is teljesen összetörték. Már az első nap szembesülnöm kellett vele, hogy képtelen lesz együtt élni azokkal a borzalmakkal, amelyek ott történtek vele – de akkor még reménykedtem benne, hogy valami csoda folytán csak túlteszi magát a dolgon (mint ahogy az lenni szokott errefelé). Persze arról még fogalmam sem volt, hogy már nem is volt ép elméjű. Ez csak később, a napok kínzó telésével kezdett világossá válni számomra.

Eleinte nem beszélt, sőt enni sem volt hajlandó – mintha minden esetben attól tartott volna, hogy túl nagy ára lesz annak a néhány falatnak. Mivel nem akartam különösebben a terhére enni valakinek, aki ennyire a mélyponton van, ezért hagytam, hadd legyen a kabinjában. Kaját rendszeresen hordtam neki, azonban csak azok a vacsorák tűntek el, amelyeket otthagytam neki estére. Hirtelen kezdtem úgy érezni, ennél már tényleg nem lehet rosszabb – aztán végre elkezdett beszélni.

Sosem tartottam rossz dolognak azt, ha egy némának megered a nyelve, azonban az elhangzottaknak látszólag nem volt semmi értelme. Egyszer az apjának hitt, és elküldött, hogy most ne zavarjam, máskor úgy vélte, valami férfi vagyok, aki az akarta ellenére akar

közösülni vele. Sőt az is megesett, hogy egy huttnak azonosította be a személyemet... aztán rájöttem, hogy ezek tulajdonképpen nem is nekem címzödték. Ő valójában csak szóvá tette azt, ami az eszébe ötlött, és bizony az elmúlt évek gyötrelmei élesen égtek a gyermeki elméjében. És ez egyre rosszabb és rosszabb lett...

A második hét végére már naphosszat a sarokban kucorgott, sírva, megtörtén, egyfolytában látszólag rendszertelen történésektől zaklatva, amelyeknek egy váratlan pozitívuma is lett: végre megtudhattam róla valamit. A botrányos perceiben kicsúszott a száján, hogy őt az Annie Venn név illeti, a szülei meghaltak még fiatal korában, sokáig az utcán élt, aztán rabszolga lett, és végül az ikertestvéréről, Rya Vennről is tudomást szereztem. Tehát ő volt az, akit a múltkor kergettem.

Más pozitívum viszont nem igazán akadt ebben az egészben. Különös, de annyi minden után ő volt az első személy, akivel szemben az átállásom óta szánalmat éreztem. Sajnáltam őt, amiért annyira borzalomnak kellett megtörténnie egyetlen gyöngé, ámde ártatlan lélekkel. Fokozatosan az eszembe nyilallt, hogy mi lenne akkor, ha én lettem volna a rab, ha engem vernek ostorral, ha én dolgozok azért, hogy tovább éhezhessek... Fokozatosan megsajnáltam a lányt, kezdtem azon lenni, hogy jobb életet biztosíthassak neki – ami már önmagában is különös dolog egy síhtől.

Ehhez azonban vissza kellett rántani őt a mélypontról – ami végső soron a tanítványi szerep betöltéséhez is elengedhetetlennek bizonyult. A dolgomat jelentős mértékben megkönnyítette az, hogy noha Annie nem volt teljesen épelméjű, azért egy felszínes jellem igenis megmaradt benne. Elfogadta a parancsaimat és minden alkalommal teljesíteni kívánta azokat – azonban én nem igazán utasítottam őt, mert úgy véltem, ezzel csak rontani fogok a helyzeten. Ha jól emlékszem, akkor egyszer még azt is megpróbáltam, hogy utasítás útján étkeztessem, ha már máshogy nem hajlandó enni – azonban akkor annyi habzsolt, hogy kihányta a padlóra.

Azt hozzá kell tennem, hogy mindezért a jó énem volt a felelős, mivel a gonosz Sigil úgy vélte, hogy némi odaadás is kéne egy lelkibeteg rabszolga megsegítéséhez –amire ő egyértelműen nem képes. Mindez az első öngyilkossági kísérlete után következett be. És bizony ekkor kezdődtek a radikálisabb megoldások felvetése.

Az egyik napon bementem a lány kabinjába, aztán leültem az ágya szélére. Parancsba adtam neki, hogy jöjjön oda mellém, és Annie sürgében oda is sereglett, aztán elkezdtem magyarázni neki az emlékezetvesztés ötletét. A tervem célja az volt, hogy a lányt megszabadítsam az elmúlt két év történéseitől, ezzel eltávolítva az örülethez vezető eseményeket. Ok nélkül nincs okozat, azaz a szívszorongató történések nélkül nem lesz az sem, amibe szegénynek az örületbe kellene menekülnie. Legalábbis ez volt az elmélet... viszont én féltem megvalósítani.

Folyton az járt a fejemben, hogy ezzel csak még több kárt tennék benne, vagy esetleg valami olyan emléktől fosztanám meg, amelyet igenis hiányolni vélne. A helyzetet még inkább megnehezítette az, hogy Annie nem csak örvendezett az ötlet hallatán, ámde sírva könyörgött nekem, hogy megszabadítsam attól a sok szörnyűségtől. Végül a harmadik öngyilkossági kísérlete után be kellett látnom, hogy vagy ez, vagy még egy halott erőérzékeny, akiből tökéletes tanítvány lehetett volna – ehhez hozzájött az iránta érzett sajnálatom, valamint a józaneszem is. Ugyanis már tökéletesen meggyőztem magamat arról, hogy az a két év biztosan nem hiányozna neki – mégis kinek kellene?

Talán az emlékeztőlés előtt láttam őt a legélénkebbnek azóta, hogy a tulajdonom lett – ám csak a művelet után jöttek az igazi meglepetések! A két év eltűnése végett én is eltűntem a fiatal emlékezetéből, ezért ismételttem meg kellett ismernünk egymást. Egy kiadós étkezés potenciális jópont nyeresi lehetőségnek tűnt, ezért ezzel kezdtem – a twi'lek úgy evett, mint még soha életében. Először láttam az arcán szintiszte örömet, először kezdtem bízni benne,

hogy ezzel sikerült felülemelkedni az emlékezettörléshez vezető helyzeten. A „*mindig igazam van*” törvény értelmében ez valóban így is lett. Annie szemmel láthatóan épelméjű volt, a testén még javarészt meglátszottak az elmúlt évek, azonban lelkileg már egészen olyan volt, mint egy tizenöt éves leánygyermek – igazából tizenhét volt, de ne feledjük, hogy a törlés miatt ő le volt maradva egy kis idővel.

Eleinte elhallgattam előle a vele történeteket, ám amint megbizonyosodtam róla, hogy el tudja viselni a dolgot, szembesítettem őt az igazsággal – ami különösen azért érte furcsán, mert a törlés miatt csak most tudta meg, hogy rabszolga. Ennek ellenére ő nem talált túl sok keserűséget ebben. Tőlem kapott enni, adtam neki pénzt ruhákra, a hajón talált kényelmes ágyat, elfoglaltságot, és még rendszeresen tisztálkodhatott is; mindemellett nem róttam rá megterhelőbb feladatokat. A saját elmondása szerint, neki ennyi bőven elég volt ahhoz, hogy boldog lehessen – egyedül talán a testvére eltűnése nyomhatta a lelkét. Ám semmi sem tökéletes – ahogy ő is kijelentette.

Mivel a tanítványi részt továbbra sem akartam felfedni előtte, ezért maradt a kellemes kis illúziója a jobb életének. Időközben új társakat is szereztünk, egy Quinn nevű csempész nálunk húzta meg magát, valamint egy bizonyos Max is a hajóra merészkedett, mint zsoldos. Rendesek voltak mindkettőnkkel, különösen sajnálták Anniet, és ezért talán még jó vége is lehetett volna a történetnek, ha nem jön a képbe Kasumi és Minerva. Kasumi bosszúból kereste a végzetemet, és amikor nem ment neki egyedül, akkor a – csodás módon életben maradt – sith segítségét is igénybe vette. Ennek egy jópofa kis leszámolás lett a végeredménye. Én megöltem Minervát, amíg Kasumi leszámolt Quinnel, majd amikor odaértem, gyorsan levetette magát a Denon felhőkarcolói közt húzódó, tátongó, mélységbe.

Azt hittük, sosem hallunk már felőle, ám tévedtünk – de ezzel itt még nem ért véget a mai kaland. Ugyanis ekkorra már a gonosz énem vezérelt, aki kénytelen volt előtérbe jönni az én szerény(ebb) vívási képességeim miatt. A féktelen haragjában végzett Maxel, aztán Anniet is sarokba készítette. Mivel ő volt az egyetlen lehetséges tanítvány, és már legalább félévnyi munka volt benne, ezért nem bántotta, ámde alaposan elmagyarázta neki a dolgokat – feketén-fehéren.

Miután Annie megtudta, hogy végig tanítványnak lett véve, és megsejtette, hogy csak akkor lesz elengedve, ha ez teljesül, azon nyomban rábólintott a tanítványi szerepre. Egy megtört lelket már veszélyes lett volna ismét bántani, így a Jó ösvénye maradt meg a fiatalnak, ami már megint a jó éneket feltételezte. A gonosz Sigil tudta, hogy ha huzamosabb ideig eltűnik a színről, akkor végleg a lelkem mélyén tudom majd tartani, azonban neki megérte az áldozat – így Annie már ténylegesen is az én tanítványom lehetett.

Maga a képzés igen pozitív élménynek bizonyult mindkettőnk számára. Annie örült annak, hogy tanulhatott, én meg boldog retek lettem azért, mert végre ismét önmagam lehetek, mentorkodhatok, és még egy kissé az apa szerepébe is betekintheztem. Szó szerint nekem kellett folytatni a fiatal nevelését – ami nem volt akkora nyűg, mint azt még az elején feltételeztem.

Persze semmi sem tarthatott örökké.

Egy idő után egy leleményes zöld legyecské ugrott fejest a levesembe: Rya Venn. Az ikertestvér egyszer csak előbukkant a semmiből, és ezzel máris veszélyes állapotokat idézett elő. Mi ketten nem férhettünk meg egymás mellett, ezért a fiatalnak választania kellett – naná, hogy a szeretett testvérét választotta!

Ugy elszelelt a hajómról, mint a pinty, én meg nem győztem utána menni és lovaggá ütni, nehogy már félbe maradjon az éveken át tartó küzdelmem. Végül is, megtanulni megtanult egy csomó mindent – szóval a képzés valóban sikeresnek volt mondható. Itt már véget is ért volna a történet; csak nem.

Rya és Annie egy számomra titoknak nyilvánított helyre ment, hogy közösen élhessék le a hátralévő életüket – nem úgy, mint a házások, hanem úgy, mint egy rettenetes sorsra kerülő család utolsó megmaradt sarjai. Az már adta magát, hogy ebből bizony nem süllhetett ki túl sok jó. Egy ideig tényleg működött a dolog, de aztán Anniet másfelé sodorta a szíve – igazság szerint akkor már az Ann nevet használta, de ez most nem érdekes.

Egy bizonyos Saun Floyd nevezetű twi'lek(!) férfi elcsavarta a fejét. A végtelenül pocsek neve mellé egy karizmatikus jellem párosult, valamint annyi odaadás és lovagiasság egy nő iránt, hogy Annie... khm... Ann tisztára beleszeretett. Én erről az egészről csak akkor szereztem tudomást, amikor meghívtak az esküvőjükre, amely a Dantoiine-on került megtartásra. Még Rya is oda tudott csöppenni arról a titkos rejtekről. Nos... Mit mondjak, én nem voltam teljesen meggyőződve róla, hogy ennek jó vége lesz. Már egyből ott volt az, hogy ez a Saun miért nem mehetett el arra a mágikus menedékhelyre? Én még oké, hogy nem, de ő... Aztán az élet megint bebizonyította, hogy még nekem sem lehet mindig igazam.

Nem számított, hogy ki volt azelőtt, Saun szerette Annt és ő is viszontszerette a férjét, ami már önmagában is elégségesnek bizonyult ahhoz, hogy működjön a dolog.

Ám az élet sehogy sem fair – ezt jól jegyezd meg! – néhány év boldog lét után Selene volt olyan kedves, hogy hidegvérrel meggyilkolja Saunt, és ezzel egy életre szóló tánclehetőséghez juthasson a *Fura rudak édenkertje* kázinóban.

Magától értetődő módon ezután Ann nem volt valami boldog. Teljesen beléburkolódzott a bosszúvágyába, és (természetesen) engem keresett fel, hogy erőt adjak neki arra, amit forgatni kezdett a fejében. Nekem az sosem volt ellenemre, hogy egy kicsit tovább adhassak abból a hatalmas tudásomból. Így volt rendjén, így került át minden az Erővel kapcsolatos ismeretem a tanítványom kezébe. Ez önmagában még nem lett volna gond, ha aztán nem tűnik el olyan hamar. Különös is az egész... mert én az elején még teljesebb abban a hitben voltam, hogy elrabolták, és segítenem kellene rajta. Mert hát tulajdonképpen így indult meg ez az egész.

Éa ezzel (talán!) a végére értem az életem regélésének.

Különös is ez az egész, nem hittem volna, hogy ilyen hamar túl leszünk az egész életemen, meg azt sem, hogy végül ez lesz ebből az egész hajszából. Álmomban sem hittem volna, hogy Ann új mestert keresett magának, amint mindent megkapott tőlem, amit hajlandó voltam odaadni neki. Bár azt sem értem, mégis miként sikerült megbarátkozni a testvérével, a fedélzetre keríteni Kasumit, vagy éppen viszonylagos baráti viszonyba kerülni Selenevel.

De mégis elértünk ide, és most egy újabb megálló felé közeledek az életemben. Hamarosan elérem Arina főbázisát, ahol ismét megkísérelhetem, hogy leszámoljak vele. Önmagamért sosem tennék ilyet, elvégre az előző alkalommal is elvert és még mindig magamon hordozom az elszennvedett sérüléseket. Azonban most a tanítványom próbálom megmenteni a sith befolyásától, ha észhez akarom téríteni Annt, akkor le kell számolnom az Úrnővel. Így, vagy úgy, de ennek az ügyletnek rendeződnie kell...

A Queen's lair szektor, a Pillar of Destruction állomás:

Darth Ann kevélyen nézett alá a hatalmas létesítmény körül elhelyezkedő flottának. A Sith Domínium hajói kézen várták az előttük álló ádáz csatát. Épp az esélyeket kezdte latolgatni, amikor fennkölt, nőies léptek törték meg a csendet, már az Erőből is tudta, hogy a kabinjába tévedt az új mestere.

- Még mindig a kopogás mellett voksolok – fordult hátra Ann.
- Miért kopognék, amikor úgylis tudod, hogy én vagyok az? – rántott vállat Arina, aztán az új tanítványa mellé lépett.

- Szóval? – szólalt meg egy pillanat elteltével a twi'lek.

Az Úrnő nem igazán értette, hogy ezzel mit akart kifejezni Venn, azonban restellte beismerni, hogy (főgonosz létére) még az ilyen szimpla dolgokat sem képes értelmezni. Inkább kigondolta, mi lehet a legvalószínűbb vonatkozás, és erre építve folytatta a párbeszédet.

- Minden a terv szerint – mondta végül az Úrnő.

- Egy frászt – nevetett fel Ann. – Sosincs semmi a tervek szerint.

- Miért? Sidious nagyúr vette a lapot, nem? – rántott vállat könnyelműen a sith.

- Jó, helyesbíték: a mostani terv szerint minden rendben megy, még – válaszolta nem túl készségesen, már a hangnemében is egyfajta gúny érződött. – De szerintem azért vessük össze, hogy eddig mégis hány terved volt. Először is, ki akartál tenyészteni magadnak egy sith hadsereget, amelynek véletlenül még a testvérem is az alanya lett. Amikor már láttuk, hogy ez nem fog menni, inkább a háborúra tettük a pénzünket, azon belül is az az ötleted támadt, hogy ha hagyjuk nyerni Palpit, akkor esetleg kijön a Fővárosból, és végre szemtől-szemben találkozhatsz vele... Mármint úgy, hogy lesz esélyed is, bár így is csak akkor lesz, ha én lekötöm Vadert, de úgylis az az lényeg, hogy ez nem sikerült. Úgyhogy megint teljes erőből kezdtünk küzdeni, ami egészen a Ryloth-ig tartott, ott majdnem nyertünk is, azonban Palpi teljes erőből nekünk indult. És hát nincs sok esélyünk a komplett Birodalmi Flottával szemben... Bár ez sem a teljes flotta, csak több, legalábbis túl sok ahhoz, hogy esélyünk legyen. De a lényeg annyi, hogy ezzel a módszerrel végre sikerült kiugrasztani a lyukból, ám ez nem az első terved volt, és nem is a második.

- Nem az a rossz terv, ami nem működik, hanem az, amelyen képtelenség változtatni – vágta rá az Úrnő. – Tény, hogy több próbálkozás is kellett, mire sikerült elérni a célokat, ám ne feledd, hogy végül működött. Ha jól sejtem, akkor Sidious már fogta az üzenetet az egyik besúgójától, hogy találja a központunkat. Azt fogja hinni, hogy ez a kiváló hírszerzésének a gyümölcse, és nem valami átverés...

- Azért megnézném az arcát, amikor megtudja, hogy valójában a galaxis másik felén táborozunk – szakította félbe Ann. – Óh, bocsi, folytasd csak!

- Engedelmesebb tanítványom is volt már – tette keresztbe a karját Arina. Ann leleményes, gyorsan tanul és a férje halála elég kétségbeesetté tette ahhoz, hogy kövesse az akaratát, ezért nem találja értelmét annak, hogy tovább gyötörje őt, mint ameddig a sors ment vele. – Akárhogy is, ha már személyesen is részt vett a harcokban, akkor ő és Vader is ide fognak jönni egy jókora Birodalmi Flottával egyetemben. Szét akarják majd lőni az állomást, ami nem fog menni, hisz legalább ötszáz rombolónk van itt. Ha nagyon akarnak, akkor át tudnak menni rajtuk, azonban könnyebb dolguk lenne, ha átjönnek ide, hogy végezzenek velünk. Ekkor meg fogjuk kapni az esélyünket.

- Már ha valami nem sül el rosszul... Mint mindig.